Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

5 Ekim 2012
Sayı: 172

Fiyatı: 1 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Fiyatlar arttı ücretler yerinde sayıyor

Zam, emekçi kitlelerden alıp patronların kasalarına akıtmanın yoludur

AKP'nin çıkar çevresi, süslü solunda kendini göstermeye çalışırken, Ankara'nın emekçileri, kimisi borçlanarak, zam gelmeden önce doğal gaz alabilmek için kilometrelerce uzayan kuyrukta, güneşin altında saatlerce sıra bekledi. Doğal gaz derken elektrik de bir kez daha zamlandı ve benzine yapılan “kuruşluk” zamlardan sonra, dünyanın en pahalı benzinini satın alır olduk. Türkiye'de benzin, artık milli geliri 100 bin dolar olan Norveç'i de geçti.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

***Sınıf Mücadelesi,** işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.*

***Sınıf Mücadelesi,** sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.*

***Sınıf Mücadelesi,** uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.*

***Sınıf Mücadelesi'**nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdırlar; enternasyonalist komünisttirler.*

Başyazının devamı:

Bu rezaletin yaşandığı günlerde başbakan, partisinin kongresinde 2023 bile değil, 2071'i hedef gösteriyordu. Bugün açlık çeken, ailesini geçindiremeyen, en temel ihtiyaçlarını bile karşılayamayan, çocuklarını uygun ortamda ve koşullarda okutamayan emekçi kitlelere bedavaya gelecek satıyor.

Zam gelse, ekonomi büyüse de küçülse de bir tek bankaların, büyük şirketlerin kasaları tıka basa dolu, kâr oranları artmaya devam ediyor. Ama emekçi kitleler için durum aynı değil. Asgari ücretle, emekli aylığıyla geçinen milyonlar, zaten gelirlerinin tamamını temel ihtiyaçları karşılıya harcıyor. Nereden kısıp artan masrafları ödeyecekler?

Utanmadan "uzun zamandır zam yapmadık" denmesine rağmen mayıs ayında yapılan zamla birlikte doğal gazdaki yıllık zam oranı %35'i, elektrikte 524'ü geçti. Son zamla 200 liralık doğal gaz faturası 275 lirayı, 50 liralık elektrik faturası 60 lira olacak. Vergi artışları yoluyla yapılan zammın faturasının ise aile başı 100 lira civarında olacağı hesaplanıyor. Bu para ücretleri, aylıkları artmayan kitlelerin cebinden çıkacak. Demek ki daha da yoksullaşacaklar.

Bir ay öncesine kadar, Çin'den sonra en fazla büyüyen ülke olmakla övünülüyordu. Şimdi Türkiye, krizde olmayan bir ülke olarak krizdeki ülkeleri bile geçip en fazla küçülen ülke olmaya aday. Güya ekonomi bilinçli olarak küçültülüyor. Neden? Toplumdaki ihtiyaçlar karşılandı mı, herkes iş sahibi mi? İyi bir yaşam ve eğitim düzeyi sağlandı mı? Hayır!

Patronlar mallarını artık eskisi kadar kârla satacakları yeterli pazar bulamıyor. Yani patronların kârı düşmesin diye üretim kısılıyor, kitlelerin ihtiyacı önemsenmiyor. Bu da yeterli gelmeyince devreye "zam" giriyor.

Ekonomi bir avuç büyük şirket sahibinin ve onların etrafında toplanmışların çıkarlarına göre yönlendiriliyor. Zam, hiç de "ekonominin gerekleri" nedeniyle yapılmayacak. Patronların ve siyasilerin bilinçli tercihleri nedeniyle yapıldı.

Son aylarda ard arda, vergi artışı yoluyla ya da doğrudan zam yoluyla emekçilerden toplanan paranın bir kısmı, devletin kasasına girecek. Çoğu, buradan kamu işlerini yapan özel şirketlerin ya da devlete taşeron gibi çalışan şirket sahiplerinin kasalarına girecek. Kalanı da ihale ve teşvik yoluyla yine patronların kasalarına akıyor.

Bu düzen, siyasilerin aklı evvelliğinden değil, parayı ve para yoluyla iktidarı elinde tutan patronların çabası ve yönlendirmesiyle böyle devam ediyor. İşte bu gerçek hakimler, ellerindeki büyük miktarları arttırmaktan, hep daha fazla kâr etmekten başka hiçbir şeyi önemsemeyen patronlardır. Onlar, sanki bir müjde verir gibi Erdoğan'ın doğal gaz zammını açıklamasını ellerini ovuşturarak izliyorlar. Başarısını takdir ediyorlar, kitleleri susturduğu için ondan umutlular. Çünkü kitleleri, kendi güçlerine güvenip bu soygun düzenini değiştirme mücadelesine girişmekten alıkoyuyor, yollarını, umutlarını partisine yönlendirebiliyor. (02.10.12)

Emekçinin Gündemi

İşçiler net çözüm bekliyor

Sendikalar üye kaybına uğradıkça işveren ve hükümetle işbirliği yapıp eksiklerini kapatmaya çalışıyorlar. Sendika bürokratları, üye kazanmak için çaba gösterecek yerde zamana yayarak işçilerin hak kazanma yollarını kapatıyorlar.

Şubat ayından bu yana bekleyen 1.650 iş yerinde çalışan 350 bin işçinin sözleşmesi, Çalışma Bakanlığı'nın bilinçli engellemesi yüzünden yapılmıyor. Bu yüzden işçiler zamsız çalışıyor. Sendika bürokratları bu süre boyunca gerekeni yapmıyor çünkü kendileri etkilenmiyorlar.

İşveren ve hükümet cephesi, hazırlamış oldukları “Toplu İş İlişkileri Yasası”nı uzun zamandır meclisin gündeminde tutuyorlar. Amaçları, zamana yayarak, sendikalara kabul ettirmek. Sendikacılar ise mücadele edecekleri yerde, işçilere anlatacak bahaneleri kalmadığı için hükümete yalvararak, hatta işçiyi öne sürerek, sorun çözücü görünmek için yasanın çıkmasını talep ediyorlar.

İki aydır sendikacıların görüşme talebini yanıtlamayan hükümet, meclisin açıldığı günlerde görüşmeyi kabul etti. Başbakan, Çalışma Bakanı, Türk-İş Başkanı, Hak-İş Bakanı görüştü ve açıklamalar yapıldı. Yasa meclisin ilk gündemlerinden biriydi ama her an arka sıraya düşebilir.

“Yasa çıkmadan bugünkü karmaşık durumu çözmek mümkün görünmüyor” deniyor ama isterlerse gece yarısı çıkanlar gibi yasa da çıkar, sözleşmeler de imzalanabilir. Patronlar istemediği için hükümet, bekletiyor.

SGK verilerine göre şu an çalışan sayısı 11 milyon civarında. Bunlardan 5 milyon 400 bini ücretli çalışan yani işçi. Sendika üyesi sayısı ise 400 binin altında. Bu durum bile patronlara yeterli gelmiyor. Daha çok örgütsüz ve parçalanmış işçi sınıfı istiyorlar.

Kayıtsız işçi çalıştırma patronların işine geliyor. Hükümet sendikalı işçi sayısını sınırlamak üzere getirilmiş olan işkolu barajı kuralını bile sendikalara karşı kullanıyor. Son görüşmede Türk-İş ile Hak-İş var olan üyelerini korumak için kademeli işkolu barajında hükümetle anlaştıklarını söylediler. Mevcut üyelerini korumak için buna mecburlar.

Sadece son toplantıya katılmayan DİSK, gelişmelere itiraz ediyor. Çünkü iki sendika hükümetle işbirliği yapıp DİSK'i devre dışı bırakmaya çalışıyor. Örgütlenme çalışması ve mücadele edecekleri yerde üye çalma projesi yürütüyorlar. Güçleri sadece birbirlerine yetiyor ama zararlı sonuçlarından işçiler etkileniyor.

DİSK'in sözleşme yapma yetkisini koruyabilmesi için %3'lük baraj bile sorun. Hiçbir işyerinde sözleşme yapması mümkün değil. Sendika bürokratları bu durumu değiştirmek için göstermelik protestolar düzenledi. İşçiler, duydukları güvensizlik nedeniyle bu eylemlere katılmıyor. Bu da DİSK'i daha da zayıf gösteriyor. Hem caydırıcı olamıyor hem de diğer sendikacılardan farkları kalmıyor.

Sonuç itibariyle büyük sermaye sömürü düzenini korumak için uygulamak istediğini yasalaştırıyor. Buna karşı, işyerlerinden örgütlenmeye ve mücadeleye başlayarak sokağa çıkmalı ve mücadeleyi sermayeye geri adım attıracak bir düzeye yükseltmeliyiz. İşçi sınıfının tarihinde böylesi mücadele deneyimleri vardır. (30.09.12)

Yoksulluk (gerçekten) azaldı mı?

TÜİK'in (Türkiye İstatistik Kurumu) 2011 yılındaki gelir durumuna ilişkin araştırmasının sonuçlarını açıkladı. Buna göre Türkiye'de yoksul sayısı azalmaya devam ediyor. Rakamlara göre 12 milyonun üzerinde yoksul var ve bu, nüfusun yüzde 16'sına denk geliyor. TÜİK'in verilerine göre Türkiye'de yoksul sayısı geçen yıla oranla 1 milyon azaldı, işsizlik de azaldı, Türkiye'nin serveti arttı.

Ancak her zaman olduğu gibi bu artan serveti yoksullar göremedi! Çünkü yoksul ile zengin arasındaki fark artmaya devam etti. Araştırmaya göre en zengin ile en fakir arasında fark artarak 11 katı geçti.

Bu rakamlara göre Türkiye'de yoksulluk oranı, 2009'da % 63 iken geçen yıl % 60,4 olarak hesaplandı. Bu rakamlar tümüyle doğru olabilir. Ancak bu, yine de Türkiye'de yoksul sayısının git gide azaldığını göstermez. Çünkü hile yapmanın bin bir yolu var. Örneğin "yoksul" kelimesini istediğiniz gibi tanımlayabilirsiniz.

TÜİK de kendine uygun tanımı yapıyor. TÜİK'e göre, kendisinin belirlediği 9 maddeden 4'ünü sağlamayanlar yoksul. Bu yöntemin çok büyük yalan olduğu servetin paylaşımına ilişkin sayılarda gizli.

Bu sayılara göre yaklaşık 60 milyon, üretilen gelirin yüzde 60'ını paylaşıyor. En yoksul 15 milyon son beş yıldır bu miktarın sadece yüzde 5'ini alıyor. En zengin 15 milyon ise milli gelirin yüzde 46'sını alıyor. Ekonominin son beş yıldır büyümesi emekçi kitleler için durumu değiştirmedi.

Öte yandan yoksulluk sınırına dahil olsun ya da olmasın toplumun çok önemli bir bölümünün yaşadığı çevre şartları, yaşam kalitesi hiç de iyi değil.

Örneğin Türkiye'nin 30 milyonu yeterince ısınamıyor, 62,6 milyon kişi tatil yapamıyor, 30,2 milyon kişi çatısı akan, rutubetli evlerde oturuyor. 44,7 milyon kişi taksitle yaşıyor. Üstelik tüm bunlar resmi, en iyimser rakamlar.

Yüzde 20'lik fert grupları	Türkiye 2010	Türkiye 2011
Toplam	100.0	100.0
İlk yüzde 20 (*)	5.8	5.8
İkinci yüzde 20	10.6	10.6
Üçüncü yüzde 20	15.3	15.2
Dördüncü yüzde 20	21.9	21.7
Son yüzde 20 (*)	46.4	46.7

Aynı verilere göre, işsizlik de azaldı. TÜİK'e göre 2011'de, işsizlik oranı yüzde 9,8'dir. Ancak bu hesabın arkasında da çok büyük bir yalan gizli. TÜİK'in hesaplamalarına göre, eğer siz yılda sadece "bir" ay bile çalışsanız, diğer 11 ay işsiz de olsanız işsiz değilsiniz.

Günümüzde sözleşmeli ya da çağrı üzerine çalışma artık bir istisna değil kaide. Bunun en büyük uygulayıcısı da devlet! Böylece her türlü hile yapılmış olduğunda bile, işsizlik ancak yüzde 9,8 oranına indirebiliyorlarsa gerçek işsizlik bu rakamların kat be kat üstünde olsa gerek.

Bununla birlikte, çalışanların neredeyse yarısı, yüzde 43'lük bir kısmı, sosyal sigortaya kayıtlı değil. Çalışma koşullarındaki bin bir güçlüğe, tehlikeye değinmesek bile, çalışanların hiçbir gelecek, emeklilik beklentisi olmadan çalıştığını söyleyebiliriz.

AKP iktidarı boyunca neredeyse aralıksız büyüyen bir ekonomi varsa neden hala insanlar çok uzun zamandır kredi kartı ile geçiniyor? Kredi kartı borcunu gibi borçlarının altında ezildiğini söyleyenlerin sayısı yüz binleri geçti.

Yavaş yavaş yoksulluğun yayılmaya devam etmesi, toplumda gereken tepkiyi çekmiyor. Bunda hükümetin "umut" pazarlaması kadar, kendi çevresine sınırlı da olsa bazı ekonomik imkanları yaratması etkili oluyor. Bu durum ne kadar sürer önceden kestirmek zordur.

Ancak esas mesele zenginlikte değil onun paylaşımında. Bu paylaşım anlayışına göre yoksullar için cari açık, ekonomik kriz var. Patronlar için ekonomik büyüme. Yoksulluğun önüne geçilmesinin tek yolu, bu paylaşım biçimini değiştirmekten geçiyor. Bunun yolu da zenginliği üreten işçi sınıfının mücadelesi ile mümkün. (29.09.2012)

Fabrikalardan... İşyerlerinden

Belediye

İşçileri tatmin edecek açıklamalar yapılmalı

Beş ay geçmesine rağmen ihale tartışması devam ediyor. İşveren kendine göre kılıf bulmuş "şirketimizin beş-altı sicil numarası var, bu kez farklı bir numara ile ihaleyi aldık" diyor. Ona göre sadece isim değişikliği olmuş. Eskiden ana şirket olan, şimdi alt taşeron oldu. İşçiler açısından değişen bir şey olmadığı, sosyal hakların aynen devam ettiği söyleniyor.

İşveren açıkça yalan söylüyor. Eğer işveren isterse işçinin iş akdini feshedebilir. Ancak Genel-İş ve üç nolu şube yönetimi "korkmayın, bu başkan burada kaldıkça sorun çıkmaz" diyor. Nedeni ise belediye başkanı ile DİSK başkanı arasındaki iyi arkadaşlık. İşçiler, zorla DİSK'e üye yapılırken, başkan Erol Ekici, başkanı zora sokacak bir şey yaptırmayız sözü vermişti. Bu sözünün ardından çalışma koşulları tamamen işverenin keyfine bırakıldı.

İşçiler arasında endişe yaygınlaşıyor. Bu nedenle işçiler, Çalışma Müdürlüğü'nden ihaleyi alan şirketi araştırdılar. Karşılarına, şirketin yöneticisi olarak, bir önceki belediye başkan adayı AKP'li Emin Habedar'ın ismi çıkıyor. Yani başkanla rakibi kol kola rantı paylaşıyorlar.

Bu şirket, seçimden hemen sonra gelmişti, şimdi ana şirket oldu. İşçi alımları bu şirket üzerinden yapılıyor ve sendikalı yapılmayan işçiler, hiçbir sosyal hak olmadan 740 liraya çalıştırılıyor.

Artık sendikasız işçi, sendikalıdan daha fazla. Sendika da işveren rahatsız olmasın diye örgütlenmeyi düşünmüyor, üyelerine bile sahip çıkmıyor. İşçiler, talepleri önemsenmediği için onlar da sendikayı önemsemiyor. Böylece işveren istediği gibi at oynatıyor.

İşçiler, altı yıl önce de benzer durumla karşılaşmıştı. Duruma sendika ile birlikte müdahale edip ters yüz etmişlerdi. Şimdi "devrimci" DİSK yerine Belediye-İş'i arar duruma geldiler. Sendikalaşma sırasında, işçi ile sendika arasında güven bağı kurulmuştu, işverene belirli sınırlar çizilmişti. İşçinin bugün de öz güvene, öz örgütlenmeye ve mücadeleye ihtiyacı var. (29.09.12)

Gıda

Patronların planlarını bozabiliriz

Fabrika pikniğini katılan tüm işçiler beğendi. Şimdiye kadar bu çaplı bir etkinliğe katılmamış işçiler açısından herhangi bir olumsuzluk yaşanmadı.

Kasım ayında tüm işçilerin giriş-çıkış yapılacağı konuşuluyor. İşçiler bunu bölüm şeflerinden duymuş. Her ne kadar söylenti de olsa bu tür durumlar için hazırlıklı olmamız gerek, patron her istediği haberi bizleri tedirgin etmek için yayıyor bu sayede güvensizliği yayarak bizleri ayırıyor. Bu son söylentinin mantığı Aralık'ta sözleşmenin başlaması ve sonrasındaki çıkışlarda sözleşme zammının yansıtılacak olması.

Fabrika 12 saatlik vardiyada çalıştığında bazı bölümlerin şef ve müdürleri özellikle teknik kısımlar, 12 saat çalıştırmak istemiyor. Ücretleri düşük olan işçiler buna karşılar ve açıkça belirtiyorlar. Ayrıca bu durum işçileri zora sokuyor. Servis vermeyerek, düzensiz vardiya yazarak ya da kalmışsa izine gönderilerek bölüm maliyetlerini azaltmak istiyorlar. Böylece yıl sonu bölüm maliyet raporları yayınlanıp kâr çoğaldığında kâr payları daha da yükseliyor. Fakat bütün bu kâr hesapları her zaman olduğu gibi bizlere patlıyor ve bunun için özveride bulunmamız isteniyor.

Her ne olursa olsun bugün işçilerin kendi planlarını yaparak bu planları uygulamaya koyacak bir mekanizmaya ihtiyaçları var. Bunu oluşturmak için hala geç değil. Kendimize güven yeterli. (Bir işçi)

İş arttı, baskı da arttı

İşyeri, işi büyüttü, siparişler arttı ama çalışan sayısı artmadı. Daha çok işi yetiştirmemiz için baskıyı da arttırdılar.

Bu durumdan bunalan işçiler çözüm arıyor. Bazıları şikayet kutusuna yazı yazmayı önerdi. Oysa şikayet hiçbir sorunu çözmüyor, işi durdurmak lazım. Hiç olmazsa, ortak bir dilekçe yazıp hep birlikte imzalayıp müdüre verelim diye önerdim. Böylece birlik olduğumuzu anlarlar, çekinirler.

Yemek yapıyoruz ama 3-4 günlük iade yemeği yiyoruz, yetişmiyor diye başka bölümlerde de çalışıyoruz. Şikayet ettiğinde ya restoranı ya da kapıyı gösteriyorlar. Para kazandıkça hırçınlaşıp saldırganlaştılar.

Bunun nedeni bizim örgütsüz olmamız. Yüz kişilik işyerinde iki taşeron var. Bölüp parçalayarak bize karşı bilinçli olarak işçiye cephe alıyorlar. Bunun tek çözümü birlik olmamız. (*Bir işçi*)

AKP iktidarı Kürtlere yaramadı

Başbakan Kürt sorununun çözümü için yeni bir sayfa açacaklarını söyledi. Son beş ayda çatışmalarda, çoğu genç 337 insan öldü. Oslo sürecinin bitişinden bu yana ölenlerin sayısı ise 700'ü geçti. Uludere'de devlet tarafından öldürülen çoğu çocuk 35 insan gibi başka yerlerde güya başka nedenlerle öldürülenler bu sayılara dahil değil. Ancak başbakan, kendini eleştirenlere kızarak, 1990'lardaki gibi "çok ölü" olmadığını söylüyor. Onun için "çok" kaç kişi acaba?

Başbakanın PKK hatta Öcalan'la görüşülebileceği ama BDP ile görüşülmeyeceğini açıklaması, hem BDP hem de CHP yönetimi tarafından eleştirildi.

PKK de fazla gönüllü değil çünkü kendini daha güçlü görüyor ve taleplerini daha ilerletiyor. Her iki taraf kitlelerin acılarını dindirmek sorunu çözmek üzere değil, duruma göre karşılıklı çıkar ve güç dengesine göre hareket ediyor.

Hükümetin BDP yönetimi ile görüşmeme nedeni tamamen siyasi. BDP, Kürt illerinde AKP'nin neredeyse tek rakibidir. Görüşmeler yoluyla BDP'nin Kürt kitleler arasında prestij kazanması istenmiyor. Üstelik BDP yöneticilerinin çeşitli vesilelerle yaptıkları açık ve kişisel çağrılarına rağmen. Elbette Anayasa halk oylamasına da "hayır" denmeyerek AKP'ye verilen örtük desteğe de rağmen.

CHP yönetimi, görüşmelere karşı olmadığını ancak başbakanın yaklaşımını iki yüzlü ve siyasi çıkarcı olduğunu açıkladı. İki yüzlü çünkü bizzat mecliste çünkü "siyaset" yapan BDP ile görüşülmezken devlete karşı silahlı mücadele yürüten PKK ile görüşmeden söz ediliyor. Bu durum amacın, Kürt sorunun kültürel, siyasi ve ekonomik, yani tüm yönleriyle çözümünün değil, sadece askeri çatışmaya yönelik bir çabanın, ölümlerin durmasına yönelik bir çabayı amaçlandığına götürüyor. Bu da CHP yönetiminin ikinci eleştirisine çıkıyor.

Başbakanın amacı Kürt sorunun çözmek değil, tıpkı genel seçim döneminde yaptığı gibi cumhurbaşkanı seçilene kadar silahların susmasını sağlamaktır.

Zaten bir süredir bu yönde açıklamalar yapılmıştı. Daha önce "hiç asker silah bırakır mı!" diyen Erdoğan, PKK ateşkes açıklarsa operasyonların duracağını söyledi.

Orduyu, generalleri denetim altına alan hükümetin bu konuda zorlanmayacağı açık. Nitekim bunu iyi bilen PKK'nin bazı yetkilileri, görüşmeye istekli olduklarını açıkladılar.

Oslo görüşmelerinin kesilmesinin nedeni, hükümetin daha sonra kabul etmediği fakat o dönemde kabul ettiği anlaşma maddelerine uyulmamasıydı. Bunlar, artık herkesin bildiği maddeler; Öcalan'ın ev hapsine alınması, Kürt illerinde belediyelerin yetki alanlarının genişletilmesi, KCK operasyonlarının sona ermesi, anadilde eğitim hakkının tanınması, oy barajının kaldırılması.

Hükümet, bunları yapacağını söylediği için o dönem PKK ateşkes ilan etti ve genel seçim dönemi sorunsuz geçti. Sonra, verilen sözler doğrultusunda adım atılmayınca BDP yöneticileri defalarca üstü örtük biçimde hükümeti uyardılar. Ancak seçimde oylarını arttıran, Kürt illerinde birinci parti olan ordu üzerinde de hakimiyet kuran AKP yönetimi, kendini güçlü hissettiği için sadece kendi Kürt çevresine para ve olanak sağlama yolunu seçti. Bu siyasetin bedelini öncelikle ölenler, çocuklarını yitiren, sakat bulan aileler, yerleri yurtları yıkılan, çatışmalarda evlerinde arada kalan Kürt kitleler, sonra da artan askeri harcamalar ve milliyetçilik nedeniyle herkes ödüyor.

Şimdi başbakanın temiz sayfasına inanmak mümkün mü? "Bir kaç Memed ölmüş, ne olmuş?" diyen bakanlara sahip başbakanın temiz sayfası olabilir mi?

Türk devletinin yöneticileri, bugün güya hükümeti eleştiren CHP'de dahil olmak üzere hangi parti iktidarda olursa olsun, hiç aralıksız Kürt halkını aldatıyor. Her aldanmanın bedeli çok acı. Sadece Kürt halkı değil, çocuklarının ölmesini istemeyen tüm Türkiyeli kitleler de aldatılıyor. Bir kez daha aldanmaya, umut bağlamaya gerek var mı?

Kürtler ve tüm Türkiyeli kitleler, bu düzenden bir çıkarı olmayan, çıkarları birlik olmaktan geçen emekçi kitleler, sorunun gerçekten çözümü için gerekeni yapabilir. (01.10.12)

Suriye

İç savaşın yaşandığı ülkede kitleler rehin alınmış durumda

Bu gün Beşar El Esad'ın ordusunun baş kaldıran en yüksek rütbeli subayı olan Suriyeli general Manaf Tlass, BFMTV tarafından yapılan bir röportaj sırasında, "Suriye halkı kendi kendini kurtarma, özgürleştirme yeteneğine sahiptir" ve "ne Fransa, ne Amerika ne de Türkiye tarafından kurtarılmak istiyor" diye bir açıklama yaptı. General, NATO Genel Sekreteri'nin "askeri müdahalede bulunmaya hiçbir niyetlerinin olmadığını" hatırlattığı bir anda yaptığı bu açıklamayla en azından büyük güçlü devletlerin seçimlerinin ne olduğunu çok iyi anladığını gösterdi.

Bu açıklama, ABD ve Fransa tarafından yapılan, Suriye rejiminin elinde kimyasal silahların bulunduğu ve kendi halkına karşı kullanabileceği biçimindeki açıklamanın ardından yapıldı. Aslında Amerikalı ve Fransız yöneticiler eğer rejim kitlelere karşı kimyasal silah kullanırsa müdahale edecekleri konusunda Suriye rejimini uyardılar. Aslında bu açıklamalar, rejimin bir buçuk yıldır sürdürdüğü daha şimdiden 27 bin kişinin ölümüne ve 200 binden fazla kişinin de ülkelerini terk ederek mülteciye dönüşmelerine yol açan baskı ve şiddetin sınırlarını aşmaması gerektiğini bildiren uyarıcı ve alaycı bir bildirim olarak da anlaşılabilir.

Suriye diktatörlüğü, karşı koyan mahalle ve kentleri bombalayarak, biyolojik, kimyasal ve de nükleer silahlara dokunmadan, geleneksel silahları kullanmaya devam ediyor. Diktatörlük Halep'te, Özgür Suriye Ordusu'nun ele geçirdiği mahalleleri, halkın öfkesini bu isyancı orduya karşı çevirme ümidiyle bombalayarak harap etti.

Suriye Ulusal Konseyi ise, taktiklerinin de gösterdiği gibi bu kitleleri hiç de umursamıyor. 2011'deki "Arap baharının" ardından kitlelerin protesto gösterileri bütün ülkeye yayılırken, islamcı ya da eskiden Esad'ın rejimine sadık olan militanlardan oluşan silahlı gruplar, Suudi Arabistan ve Türkiye'nin az çok açık desteğinden yararlanarak Esad rejimine karşı silahlı mücadele başlattılar. Kitlelerin ödeyeceği maliyet ne olursa olsun, onlara sadece ya kaçmak ya da bombalamalar altında ölme seçeneğini bırakarak mahalleleri ve kentleri işgal ettiler.

Emperyalist güçler, güncel durumda doğan gerçek iç savaş koşullarında, var olan klanın yerini alacak bir ekip arayışı konusunda, her zaman olduğundan daha da çok dikkatliler. Genel olarak Suriye Ulusal Konseyi pek kontrol edilebilir gibi görünmüyor. Bu nedenle de, Afganistan'da ve yeniden Libya'da beklemedikleri bir biçimde yaşadıkları gibi daha sonra düşmanca kendilerine dönebileceği korkusuyla, onlara istedikleri ağır askeri levazımatı vermeyi reddediyorlar.

Batılı hükümetler, onların bölgenin denetimini ellerinde tutmalarını sağlayacak Esad'ın klanıyla rekabet edecek veya onun yerine geçecek kişiler arıyorlar. Yukarıda anılan, Esad'ı terkeden yukarıda anılan general ve eski başbakan, kendi kontrolleri altında bulunan birlikler ve kitleler arasında belirli bir inandırıcılığa sahip olurlarsa bu işi yapabilirler. İşte emperyalist güçler öncelikle bunu ölçmek istiyorlar.

Bu bekleyiş sürerken, Birleşmiş Milletler Teşkilatı yeni bir diplomatik bale başlattı ve Cezayir'li eski bir bakan olan Lakhdar Brahimi'i rejim ile Suriye Ulusal Konseyi arasındaki diyaloğun yeniden sağlaması konusunda görevlendirdi. Öyle ki Birleşmiş Milletler'in kendisi bile bu işi "hemen hemen olanaksız" görüyor ve bir kaç hafta ya da bir aç ay daha aldatmaya çalışıyor. Bu arada savaş sınırı geçti ve Türkiye'de üçü çocuk beş can aldı. Türkiye hükümeti, karşılık olarak, sınırdaki birkaç askeri hedefe top atışı yaptı, savaşı kışkırtan bir tezkereyi meclisten geçirdi ama sınırda yaşayan kitleleri, gelecek tehlikelerden korumak için Hiçbir şey yapmıyor.

Eğer bir gün politik bir çözüm bulunursa, bu çözüm harap olmuş Suriye kitleleri ve onun demokratik ve sosyal istemleri hakkında aynı kuşkuları duyan, değişik askeri kliklerin etki bölgelerine bölünmüş bir ülkede olacak. LO (4.10.2012)

Güney Afrika

Marikana maden işçileri Lonmin'i geriletti

Marikana (Güney Afrika'nın kuzey batısında yer alan bir köy) Lonmin maden işletmesinde platin üreten 38 bin maden işçisi, 18 Eylül'de, 40 yoldaşlarının hayatına mal olan 6 haftalık bir grevden sonra, maden işletme devine geri adım attırdılar.

Kuşkusuz talep ettikleri 1.250 avroluk aylığı elde edemediler. Ancak hemen % 11 ile % 22 arasında bir artış ve gelecek ay müzakere edilecek %12'lik başka bir artışı kazandılar. Bu 2011 yılının, kömür, elmas, altın ocakları ve metalürjide gerçekleştirilen dört büyük grevde elde edilen taleplerden 3 kat daha fazla.

Marikana grevi, birçok açıdan dikkete değer. Öncelikle bu grev, kontrol dışında, yani maden işçileri sendikalarının bürokratik aygıtlarının muhalefetlerine rağmen gerçekleştirildi. Ayrıca Marikana grevcileri, kararlılıklarından kaynaklanan güçleriyle, bölgenin temel maden ocakları çalışanlarını da kendileriyle birlikte greve sürüklemeyi bildiler.

16 Ağustos'ta grevcilerin saflarında 34 kurban verilmesine yol açan katliamdan sonra birçok maden ocağında iş bırakıldı. Ancak Marikana grevcilerinin korteji, bir maden ocağından diğerine giderek bu iş yavaşlatmayı greve dönüştürdü. Buna bağlı olarak, 11 Eylül'de dünya platin üretiminde birinci olan Anglo Platinum, Rustenburg maden havzasındaki maden ocaklarındaki üretimi durdurdu. Bunu izleyen günlerde diğer krom ve platin tröstleri çalışanları da aynı şeyi yaptılar.

Maden işletmeleri kendilerini aniden hızla yayılan hareketin içinde buldular ve hareketin kıvılcımlarının yayılmasını engellemeye çalıştılar. İşten çıkarma tehditleriyle maden ocaklarını kapatan bu işletmeler, rejimin baskı güçlerine çağrıda bulundular. 15 Eylül'de ordunun ve polisin hafif zırhlı araçlarıyla, helikopterlerle desteklenerek Marikana grevcilerinin yaşadığı en önemli gecekondu bölgeleinden biri olan Nkaneng'a operasyon düzenlediler ve çok sayıda kişinin yaralanmasına neden oldular. Ordu aynı zamanda, Rustenburg bölgesini çevreliyordu.

Ama burada hiçbir şey olmadı. Marikana grevcileri, bölgedeki diğer maden işiçilerinin de harekete geçmesiyle güçlenerek mücadelelerini sürdürdüler. Sonuç olarak hiçbir şeyin durduramayacağı belli olan hareketin karşısında taviz veren Lonmin oldu.

Bu da bir şeyi değiştirmedi. Özellikle de Rustenburg maden havzasında, Aquarius ve XStrata gibi diğer büyük önemli maden işletmelerinin işçileriyle, Anglo Platinum işletmesinin 26 bin maden işçisi de grevi sürdürüyor. Ve grev dalgası, özellikle de uzun zamandan beri ülkenin birçok maden bölgesindeki altın üretim yataklarına yayıldı. 29 Ağustos'tan itibaren Johannesburg'un yakınındaki KDC GoldFields'in şirketlerin bulunduğu yerde, çalışan işçilerin çoğunluğu olan 46 bin maden işçisi greve başladı. Bu tarihten itibaren birçok büyük maden ocağı işçisi onlara katıldı. Bunlar arasında Güney Afrika altın üretiminin bir numaralı şirketi AngloGold Ashanti'ye ait olan maden ocaklarının işçileri de var.

Rejim ve madencilik tröstleri, bugün Lonmin'in gerilemesinin yol açacağı grevin bulaşıcılığından endişeleniyorlar. Hareketin kalbi olarak kalan Rustenburg maden havzasında sıkıyönetim kanunları çıkarıldı .

Ancak maden işçileri, hatta talepleri belirli anlamlarda yerine gelen Marikana işçileri, Nkaneng'de 19 Eylül'de gerçekleşen ayaklanmaya tanık olarak, ayrıca 15 Eylül'de polis saldırısında yaralanan sevilen bir belediye konseyi üyesinin ölümünün açıklanmasından sonra, ya da d'Anglo Platinum işletmesine yayılan ayaklanmalara tanık olarak, göz korkutmayı hiç elden bırakmadılar: Her iki ayaklanmada da baskı güçlerinin zırhlı araçları, uzak bir yere çekilmeleri zorlanarak devrildi ve yakıldı.

Maden işçileri bu hareket süresince, geçmişte Apartheid (Güney Afrika'da uygulanan ırkçı ayrımcılık politikası) döneminde yaptıkları mücadelelerle edindikleri büyük bir politik saygınlık, ekonomik ağırlık kazandılar ve sayılarının artışı kadar kararlılıklarını ve örgütlenme kapasitelerini de ispatladılar. Kısacası kontrol edilemeyen bir krize batmış durumdaki burjuvaziyi korkutacak ve ondan çok daha fazla şeyler koparacak olanaklara sahipler. LO (28.09. 2012)

İspanya

Hoşnutsuzluk büyüyor

Kemer sıkma politikalarına hayır !

Son haftalarda İspanya'da gerçekleştirilen iki büyük protesto gösterisi, kitleler içinde büyüyen hoşnutsuzluğun boyutlarını gösteriyor. Gösterilere, birçok kentte, bölgelerde yalıtılmış bir biçimde yapılan ve sürdürülmesi gereken çok sayıda mücadele de eklendi.

Barselona'da, 11 Eylül'de, Katalonya Bayramı olan Diada gününde, sol partiler kadar sağ partilerin de çağrısıyla, İspanyol merkezi hükümetin politikasını reddettiklerini haykırmak için sokaklarda yüz binlerce kişi yürüdü. Göstericiler, kamu bütçesinden açık ve net bir biçimde kesinti yapılmasını reddediliyor ama aynı zamanda da şu anda İspanyol devletinin yetkisinde olan vergi toplama işinin Katalonya hükümetine devredilmesi isteniyor. Katalonya milliyetçilerinin yöneticileri, Madrid ile bir anlaşmanın olmaması halinde, Katalonya'nın bağımsızlığını istemek ve ayrı bir devlet olarak Avrupa Birliği'ne üye olmak istemiyle tehdit ediyorlar.

Katalonya özerk yönetimi başkanı, Katalonya sağından gelen politikacı ve de bütün bölgelerin ve bütün ülkenin kapitalistlerinin ve bankacılarının dostu olan Artur Mas, işçi sınıfının çıkarlarına tamamen yabancı hedefleri vurgulayarak hareketin sözcücü havasına girdi.

Birkaç gün sonra, 15 Eylül'de, sendikaların çoğunluğunu etrafında toparlayan Toplumsal Zirve adıyla anılan kolektifin çağrısıyla, bu defa İspanya'nın bütün bölgelerinden gelen yüz binlerce kişi yürüdü. Yürüyenler arasında UGT, İşçi Komisyonu, CGT ve CNT gibi ulusal sendikalar, mesleki, bölgesel sendikalar ve çok sayıda da dernek bulunuyordu. Bu protesto gösterisiyle bütçe darbeleri ve emekçiler dünyasına karşı yapılacak her türlü saldırı, güvencesi olmayan işler ve yaşam biçimi, işsizlik ile işten çıkarmalar protesto edilmek isteniyordu. Hedef, Rajoy hükümetinden, aylar geçtikçe durumları daha da kötüleşen halkın sırtından, 102 milyar avro tasarruf etmeyi amaçlayan yeni bir ciddi önlem paketini reddetmesini istemekti.

Sendikalar, PSOE (Sosyalist Parti) ve Izquierda Unida (Komünist Partisi'ne sıkı sıkıya bağlı), Rajoy'un olumsuz bir yanıt vermesi durumunda sağ hükümetten, kemer sıkma politikası konusunda bir referandum düzenlemesini isteyecekler. Merkezi sendikalar, bu da olmazsa toplumsal harekete geçme ve bir günlük genel grev çağrısı yapacaklar.

Sol politikacıların ve sendika önerileri, hoşnutsuzluklara eşlik etmeyi, yani aslında, aktif emekçilerle işsizlerden oluşan işçi dünyasına duruma çözüm getirecek hiçbir perspektif sunmaksızın ve hedef göstermeksizin bu hoşnutsuzluğu yönlendirmeyi amaçlıyor. Emekçiler sınıfı açıkçası, bu son haftaların büyük protesto gösterileriyle ve diğer büyük kentler ve mahallelerde yapılan gösterilerle, sokakta, gündemdeki politikayı reddettiklerini ifade ettiler. Bütün bunlar, bir referandumdan daha büyük değere sahip ve protestoların yönünü referandumdan seçim sandıklarına doğru döndürebilir.

Protestolar eğer bir sınıf temelinde, sokaklarda, şirketlerde ve grevlerle gerçekleştirilir, ifade edilirlerse güç oluşturur. Hatırlanacağı gibi bir referandum yürürlükte olan hükümetin seçimine bağlı ve bu gücün seçim sandıklarında boğulmasıyla sonuçlanır. Bir referandum ne olursa olsun hiçbir iktidarı geriletmeyi başaramamıştır.

İşçi sınıfı ve diğer bütün emekçi sınıfların, hükümeti, patronları ve burjuvaziyi geriletmek ve bütün toplumu harabeye çeviren bir politikayı durdurmak için birlikte yürütülecek mücadelenin örgütlenmesinde ilerlemek için referanduma hiç mi hiç ihtiyacı yok. LO (21.09.2012)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

Borç krizi: Burjuvazinin sorunları... ve emekçilerin sorunları

2008 mali krizinden bu yana 4 yıl geçmiş olmasına rağmen dünya banka sistemi yine çöküşte. Avrupa'da bugün devlet borçları üzerine yapılan spekülasyon, 2008'de ABD'deki emlak spekülasyonunun oynadığı aynı rolü oynuyor: Çok hızlı ve büyük kazanç getirse de bütün mali sistemi havaya uçuracak bir bomba. Üstelik 2008'deki ortamdan farklı bir ortam var; o zaman mali sektörü milyarlar harcayarak kurtaran devletler artık bunu yapacak konumda değil, çünkü borca battılar.

Son krizin can damarı, tek para birimi olan avro ile birbirlerine bağlı olan Avrupa Birliği ülkelerinin borçları. İki buçuk yıldan beri arada bir patlak veren finans sektörünün paniği, siyasi çevreleri de etki alanına alıp avroyu parçalama eşiğine getiriyor. Her defasında geçici önlemler alınıyor. Ama hemen ardından yeni panikler yaşanıyor.

En son panik İspanya'nın banka sisteminin iflas durumuna gelip Avrupa Birliği'nin 100 milyar avro harcayarak onu kurtarmasıyla yaşandı. İspanyol bankaları genel olarak, ABD'de de olduğu gibi, 2008'deki emlak krizi sonucu borç batağına sürüklendiler ve o dönemden bu yana kasalarında "kokuşmuş borç"miktarı 184 milyar avronun altına inmiyor.

Geçmişte defalarca olduğu gibi bu defa da devlet başkanları son kurtarma planı ile bir hayli övündüler ve herkesi sakin olmaya davet ettiler. Bu şovlar vurguncular karşı sağlam durduklarını göstermeye yönelik olsa da tamamen gülünç. Çünkü bütün bu vurguncu çevreler, Avrupa Birliği devletlerinin, İspanyol devletinin imdadına koşmak zorunda kalmasının nedeninin artık İspanyol bankalarına yardım edemeyecek durumda olduğunu, çünkü tıpkı Yunanistan gibi aşırı borç batağına saptandığını çok iyi biliyor. Ayrıca Yunanistan'ın durumu da vehametini koruyor.

Avrupa Birliği devletlerinin en büyük endişesi, en küçük bir kıvılcımın bile yeniden mali çevrelerde bir paniğe yol açılması. Çünkü artık tüm dünya banka sistemi çıkmazda. Bankaların notlarının düşürülmüş olması da bu durumu yansıtıyor.

Bütün dünyada ama özellikle de Avrupa Birliği'nde, devletler tarafından borçları ödeyebilmek için dayatılan kemer sıkma uygulamalarının sonucu olarak ekonomiler, otomatik bir şekilde krizi daha da kötüleştiriyor ve de bunun sonucunda, devletlerin yeni borç bulma imkanı azaldığı için mali pazarlardaki panik artıyor.

Mali sektördeki krizin, boğazını daha da sıkan ipin nasıl oluştuğunu anlamak için 2008 mali krizine ve hatta son birkaç on yıl öncesi dönemde kapitalist ekonominin nasıl mali sektör bataklığına battığını görmek gerekiyor.

1970'li yılların başından itibaren ekonomide bir yavaşlama oluştu ve özellikle de "30 muhteşem yıl" dönemi sonunda, kapitalist ekonomiye damgasını vuran, üretime giden yatırımların giderek azalmasıydı. Üretim sektöründe elde edilen kârın, giderek daha önemi bir kısmı üretime yatırılmadı ve başka alanlara yöneldi.

Elde edilen kâr, artık başka rakip şirketleri, özelleştirilen şirketleri almaya, devletlere borç olarak verilmeye veya çok farklı mali yatırımlara gitti. Böylece, genel açıdan bakıldığında, üretim alanlarına giden sermayede önemli düşüş oldu. Tüm bunların sonucu olarak ekonomi giderek geriledi, çünkü gerçek zenginlik ancak üretim yoluyla olabilir.

Banka faaliyetleri kapitalizm kadar eski ve onun için mutlak bir gereklidir. Çünkü üretimin ve ürünlerin dağıtımının yapılması ve böylece hem günlük işlemler ve hem de üretimin artıp ekonominin büyümesi için banka faaliyetleri gereklidir.

Bir şirketin, çalışanlarının ücretlerini veya satın aldığı malzemeleri ödemek için paraya ihtiyacı var. Bu şirket ürünlerini satıp para elde edince bu paraları bankaya yatırır, kâr elde eder ve bu paralar da başka kapitalistlere yarar. Böylece banka sistemi, sermayenin dolaşımını sağlar ve kazanç getirir. Kısacası banka sistemi, ekonomideki sermaye dolaşımı görevini yerine getirir. İşte bu sermaye dolaşımı aynı zamanda spekülasyon zeminini de hazırlar. Hatta bir açıdan, üretime giden sermaye de bir nevi spekülasyondur. Bir kapitalist ürettiği ürünleri eğer satabilirse kâr elde eder. Belirli miktardaki sermaye spekülatif amaçla, yani yapılan mali işlemle

daha çok para kazanmak için kullanılıyor. Mantık aynı, ancak üretime giden sermaye yeni zenginlikler üretirken spekülasyona giden sermaye üretim yapmadığı gibi üretim kârına ortak oluyor.

Genel olarak spekülasyon hiçbir zenginlik yaratmıyor. Ama kısa zamanda büyük servetler edinilmesine olanak sağlıyor! Büyük talepleri olan ürünlerin fiyatları aniden fırlayınca anında alıp satmak büyük kazançlar getiriyor ve üstelik bu işlemler defalarca tekrarlanıyor.

İşlemler sonucu ortaya çıkan vurgun balonları buz dağının sadece görünen kısmı. Vurguncuların koyun sürüsü gibi davranmalarının sonucu: Şu veya bu nedenle bir ürünün değeri artınca hepsi o ürüne yöneliyor ve böylece o ürünün değeri daha da tırmanıyor. Yine ardından şu veya bu nedenden dolayı bu ürüne artık rağbet azalıyor ve işte o zaman da yine aynı koyun sürüsü davranışı sonucu hepsi değeri düşmeye başlayan bu ürünü değeri fazla düşmeden satışa çıkarıyor ve de böylece de ellerindeki ürünün değerinin aniden dibe vurmasına yol açıyorlar.

Dev boyutlardaki sermaye sürekli, hızlı ve çok kazanç getiren işlemler peşinde. En küçük bir kapitalist bile elindeki, yatırıma yönlendirmediği sermayeyi spekülasyona yönlediriyor. Yani bir tarafta yatırımcılar ve diğer tarafta vurguncular diye iki ayrı çevre yok. Mali ve spekülatör sermayesinin tümü kapitalistler sınıfına ait.

Burjuvazi, kârını, 40 yıldan fazla bir süreden beri, üretimi artırmaktan çok, bütün toplumu ve özellikle de işçi sınıfını daha çok sömürerek arttırıyor ve böylece toplum sürekli bir ekonomik krize sürükleniyor. Durgunlaşan sanayi üretimi ve mali işlemlere yönelen sermayenin giderek sürekli artması, kapitalist ekonominin iki temel özelliği. Yani spekülasyon, üretimi boğuyor ve bunun sonucu olarak da biriken sermaye sürekli mali sermayeye dönüşüyor.

2008 krizindeki banka paniğini durdurabilmek için devletler, bankaların yardımına koştu ve hiçbir büyük bankanın iflas etmesine müsaade etmeyeceklerini duyurdular. Bütün devletler, ellerini cebe atarak hem kasalarındaki parayı hem de bazı bankalardan aldıkları borcu zor durumdaki özel bankaları kurtarmak için kullandılar ve ek olarak, merkez bankası aracılığıyla sorunlu borçları kurtarmak için piyasaya bol miktarda taze para sürdüler.

Devletler, özel bankalara devasa miktarlarda ve haddinden ucuz krediler verdi. Örneğin ABD Merkez Bankası'nın 2008 yılında bankalara yüzde 0.01 faiz ile 1 trilyon 200 milyar dolar borç verdiğinden söz ediliyor. Avrupa Birliği Merkez Bankası da aynı dönemde buna benzer bir siyaset izledi.

Merkez bankaları bol keseden verdikleri bu krediler nedeniyle mali çevreler nezdinde kendi paralarının itibarını zedelediler. Bu tür kredilerin en önemli miktarını ABD Merkez Bankası vermiş olsa da, doların dünyanın en güçlü ekonomiye bağlı olmasından gelen güvencesi nedeniyle mali işlem peşinde olanların çoğu doları tercih etmeye devam ediyor. Bir de bol keseden kredi verme siyasetini bütün büyük devletler uyguladığı için, en azından şimdiye kadar, bazı para birimleri çöküşe sürüklenmedi.

Devletler, 2008'de feci bir şekilde borçlanarak bankaları kurtardı. Şimdi ise bu özel bankalar para sıkıntısı çeken devletlere büyük kazançlar elde ederek borç veriyor. Örneğin Fransa'da devlet borçlarına 2008 ile bugün arasında 500 milyar avro eklendi (toplam borç 1 trilyon 800 milyar civarında). Borcun artması, mali çevreler tarafından vurgun için kullanılıyor. Son zamanlarda devlet borçlarının artması özellikle Yunanistan, İspanya ve İtalya'da yoğun bir şekilde spekülatörler tarafından kullanılıyor. Sıkışan bu devletler borç para bulabilmek için çok yüksek faizler ödemek zorundalar.

Ancak burjuvazi bu derin kriz ortamında kârının kırıntısının bile elinden çıkmasına kesinlikle izin vermek istemiyor. Hatta tam aksine kârını artırabilmek için emekçileri çok daha fazla sömürebilmenin yollarını arıyor. Bu amaçla, sıra ile bir sağ bir sol hükümetlerini kullanıyor. Kendisine hizmet vermeyen hükümetin iktidara gelmesine izin vermiyor. İstediği, işçi sınıfına karşı sınıf savaşı veren iktidarlar. Seçimler yoluyla iktidara gelen hükümetler, temel olarak burjuvaziye hizmet edenler.

İktidardaki tüm hükümetler, emekçilerden daha çok para sızdırıma siyaseti uyguluyor. Mevcut kemer sıkma siyasetlerine yenileri eklenebilir. Enflasyon giderek daha da artırılabilir. Belki de önümüzdeki dönemde ikisini birden yoğun bir şekilde uygulamaya çalışacaklar. Kısacası önümüzdeki dönemde ekonomik kriz nedeniyle burjuvazinin işçi sınıfına karşı saldırısı daha da aratacak. İşçi sınıfının bu saldırılar karşısında kendini koruyabilmesinin tek yolu, bir kurtarıcı beklemeden, kendi sınıf mücadelesi vermesidir. (Lutte de Classe no 145)

Kitap... Kitap... Kitap...

Göz önündeki sır!

Michael Zweig'in "Amerika'nın En İyi Saklanan Sırrı: İşçi Sınıfı Çoğunluktur" isimli kitabı, ABD'de Nisan 2012'de yayınlanan güncel verilerle genişletilmiş ikinci basımı Türkçe'de yayınlandı.

Michael Zweig, üniversitede iktisat profesörü olmasının yanı sıra, Birleşik Üniversite Çalışanları sendikası üyesi. ABD'deki önemli sendikal konfederasyon AFL-CIO'da iki dönem yöneticilik yapmış. Ayrıca "İşçi Sınıfı Yaşamı Çalışmaları Merkezi"nin kurucusu. Kitaplarının yanı sıra "Yüz Yüze Buluşma: Irak-ABD Emek Dayanışması Turu" adlı kısa belgeselin yapımcılığını, 'Neden Afganistan'dayız?' adlı belgeselin de yazarlığını, yönetmenliğini ve yapımcılığını yapmış.

"Zweig, Amerikan toplumu hakkındaki yaygın "geniş orta sınıf" mitini çürütüyor. İşçi sınıfının yok olduğunu, sınıf mücadelesinin ise artık modası geçmiş bir fikir olduğunu söyleyenlere, en gelişmiş kapitalist ülkeden, imparatorluğun merkezinden cevap veriyor.

Sır perdesini aralayarak çıplak gerçeği, ABD Çalışma Bakanlığı verileriyle gösteriyor. İşçi sınıfının toplumun çoğunluğunu oluşturduğunu sergiledikten sonra, dikkatleri sınıf analizinin en belirleyici noktasına yöneltiyor: İşyerinde ve toplumda kararları kimin verdiğine…

"Gerçek karar vericiler" nüfusun sadece % 1'i… Bırakın işçi sınıfını, serbest meslek sahipleri, küçük işletmeciler, profesyoneller hatta çoğu yönetici dahi yöneten değil sadece yönetilen! Çok açık ki yönetenler de sınıf mücadelesinden vazgeçmiş değil.

Maç uzun süredir tek kale oynanıyor… Üstelik sadece Amerika'da değil dünyanın her ülkesinde durum aynı. İşçi sınıfının ve emek örgütlerinin üzerindeki ölü toprağını atma ve oyuna girme vakti geldi diyen Zweig sadece sosyal ve sınıfsal mücadelelere ilgi duyan akademisyen ve aktivistlere değil, sendikacılara ve işçi sınıfı önderlerine de hitap ediyor.

Sadece işçi sınıfı ve kapitalist sınıfla değil bu iki sınıf arasında kalan orta sınıfla, en alttakilerle, toplum dışı denilenlerle de ilgileniyor ve işçi sınıfına, ekonomik ve sosyal adalet için mücadelesinde bu sınıfların desteğini kazanmasının kritik önemini anlatıyor.

Üstelik kadim bir sloganı çağrıştıracak, hatta tekrarlayacak nitelikte: "Üreten biziz, yöneten de biz olacağız!"

H2O Yayınları'ndan çıkan kitap, yayınevi tarafından bu şekilde tanıtılmış. Bu tanıtıma eklenebilecek olan; kitapta işçi sınıfının Amerikan toplumundaki konumunun, bizde fazla bilinmeyen ya da medyaya çok farklı yansıtılan somut örnekler üzerinden anlatılmasıdır.

Yazar, propagandayı değil, anlatmayı seçtiği için olacak, kitabın dilinin de açık ve sade olduğunu eklemek gerekiyor.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 YTL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: http://www. union-communiste.org – http://www. sinifmucadelesi.net
E-mail: contact@union-communiste.org
Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6YTL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 YTL/ 5 Pound.